

[Indenrigs- og boligministeren.]

medlem hr. Ingvar Dahl, er klar over, at således har de gode afdelinger måttet betale for de dårlige, og jeg går ud fra, at den beslutning, som bestyrelsen har taget om at bringe dette forhold til ophør, og den mulighed, den har for at bringe det til ophør efter at have modtaget de store tillægslån, er det ærede medlem bekendt.

Jeg vil altså have lov til at sige, at den omstændighed, at vedtægterne er blevet fortolket lemfældigt eller let gennem en årrække, ikke er tilstrækkelig begrundelse til at fortsætte med denne fortolkning, og jeg har et indtryk af, at foreningen i det store og hele er enig i dette synspunkt.

Jeg kommer derefter til spørgsmålet om solvensen. Det ærede medlem sagde, at den opgørelse, som den tilsynsførende har indgivet, er urigtig, idet nemlig malerafdelingen har en formue på 97 000 kr. og foreningen i det hele taget en formue på 700 000 kr. Disse tal vil jeg gerne have lov til at vende tilbage til om et lille øjeblik. Jeg vil først beskæftige mig med et par andre sider af solvensproblemet, som det ærede medlem trak frem.

Det ærede medlem talte om, at man har skullet reserver i Fælledgaarden, et byggeforetagende, som Socialt Boligbyggeri har erhvervet for et par år siden, og som utvivlsomt er mere værd, end hvad det er opført til i ejendomsskyld. Men jeg forstår også, at man ikke har i sinde at foretage noget salg af Fælledgaarden, og boligministeriet er da heller ikke interesseret i, at Fælledgaarden sælges. Det er ganske vist en beslutning, som jeg forstår bestyrelsen suverænt må tage, men hensigten med den aktion, som her har fundet sted, er jo ikke at tvinge foreningen til at sælge sine aktiver, for at den et stykke tid fremover skal have mulighed for at hæve den gevinst, som den har fået ved salget, med henblik på løsningen af den håbløst umulige opgave at holde de voksende og talrige underskud i de gamle afdelinger på plads. Hensigten må være, at vi finder frem til en ordening, der kan holde, og som kan medføre, at et socialt boligselskab ikke er nødt til at realisere sine gode aktiver.

Det ærede medlem sagde, at ministeriet i hele bedømmelsen af solvensen, og det gjaldt vel også likviditeten, har overset, at man har trukket tilgodehavender fra de nød-stedte afdelinger, Kantorparken og Brønspark, hjem. Ja, det har man, man har trukket dem hjem ved at optage betydelige tillægslån, men det er heller ikke en ordening, der kan holde. Det betyder

naturligvis, at man har ladet Kantorparken og Brønspark gå den vej, der er foreskrevet for boligforetagender, der ikke kan klare den, men det betyder ikke, at der er kommet nogen løsning for den øvrige del af boligmassen. Det betyder kun — for der er optaget tillægslån til mange andre afdelinger end de to nævnte —, at kapitaludgifterne stiger, og vanskelighederne ved at klare dagen og vejen, sålænge likviditeten ikke er i orden, bliver større og større.

Men det ærede medlem hævdede, at likviditeten var i orden? Lad mig så få lov at prøve på at stille mit regnestykke op. Sikkerhedsfonden, som er foreningens egen kapital, udgjorde pr. 1. januar 1950 688 000 kr., og det ærede medlem hævder, at den i dag udgør 700 000 kr. Nuvel, lad os gå ud fra dette tal. Man angiver i dag iblandt sikkerhedsfondens aktiver: indskudskapitalen, som man siger udgør 330 000 kr., og mellemregningskontoen, som udgør 155 000 kr. — om lidt skal jeg tale noget mere om mellemregningskontoen. Hvis nu disse to poster må afskrives som tab — hvad jeg ikke tror repræsentantskabets formand vil bestride er en rigtig vurdering —, så bliver der tilbage 215 000 kr. til dækning af afskrivning af allerede betalte eller skyldige beløb vedrørende projektering af nyt byggeri. Forholdet er jo det, at foreningen til enhver tid i de projekter, den tegner fremover, har investeret en del penge, og det er også meningen med et byggeselskab, at det stadigvæk arbejder med at løse sine opgaver som byggeforening. Den har altså på et hvilket som helst tidspunkt en del af sine midler bundet i projekteringsarbejde. Hvis der nu sker noget, der forhindrer disse projekteringsarbejder i at blive til virkelighed, hvad jo ingenlunde er udelukket, så vil foreningen i dette øjeblik, såvidt jeg forstår efter dens egen opgivelse, have et tab på dette felt på 400 000 kr., og heraf kan sikkerhedsfonden altså dække 215 000 kr. Tilbage bliver der 185 000 kr., som man altså kan skaffe ved at sælge aktiver, f. eks. Fælledgaarden, og ved at inddrage malerafdelingens overskud, som er på 98 000 kr. Den 1. januar 1950 stod der på malerafdelingskontoen, det var dens likviditet, 42 kr., resten stod som tilgodehavender i afdelingerne. Kan repræsentantskabets formand oplyse os om, hvorvidt afdelingerne er i stand til at udrede disse penge? Når afdelingernes forhold, i hvert tilfælde for visse afdelingers vedkommende, i forvejen er så anspændte, som de er, vil de da kunne give hovedforeningen dette beløb? Når man så hertil